

Quan hi ha coses que surten bé

JOAN TAPIA

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 12.03.10

A Espanya, i a Catalunya, les coses no pinten bé. El CIS va donar a conèixer ahir la seva enquesta del mes de febrer i les xifres canten per si soles. El 78% dels enquestats (contra el 2%) creuen que l'economia va malament o molt malament. I el 57% (contra el 5%) assegura que passa el mateix amb la política. I són més, encara que per poc, els qui opinen que les coses empitjoraran.

I hi ha també el tema de la campanya Estosololoarreglamosentretodos.org. Ni les cambres de comerç ni les cotitzades de l'Ibex són del PSOE. Però creuen que enfangar-se en el pessimisme perjudica la marxa de les empreses. Malgrat això, la reacció de la dreta ha estat esquerpa. La considera propaganda governamental i la veta a TVE.

Però no tot va malament. Ho vaig palpar dimecres quan Alicia Gámez, segrestada per Al-Qaida del Magrib Islàmic el 29 de novembre passat, va aterrar a Barcelona. Va ser una gran alegria que demostra que algunes coses surten bé. És cert que els seus dos companys, Albert Vilalta i Roque Pascual, continuen segrestats, però el rescat ha estat possible perquè el ministeri d'Afers Estrangers --i els serveis d'intel·ligència-- han funcionat. I el vicepresident català, Carod-Rovira, ha demostrat sentit d'Estat al submergir-se en la discreció i renunciar a qualsevol protagonisme. I també hi ha l'actitud continguda però ferma de l'alcalde Hereu i dels grups municipals, començant pel de CiU que presideix Xavier Trias, el seu gran rival. I el seny també domina al PPC. La seva

presidenta, Alicia Sánchez Camacho, s'ha desmarcat de la reliscada d'algun portaveu popular a Madrid i ha assegurat que les coses que convingui aclarir serà millor fer-ho en un marc privat.

Aquesta vegada, i malauradament no hi ha seguretat que marqui un precedent, hem començat a resoldre bé un segrest complicat i perillós. Moratinos ho ha aconseguit amb feina, temps i discreció. És un ministre que ha comès errors, però que és atacat de manera injusta i desproporcionada. ¿Està menys capacitat que els ministres d'Aznar que van confondre l'interès d'Espanya amb aplaudir la política de Bush II a l'Orient Mitjà? ¿El seu entestament per la conciliació i l'Aliança de Civilitzacions està més equivocada que els cops de cap de Josep Piqué a Barajas, o l'actitud d'Ana de Palacio al Consell de Seguretat de l'ONU?

Avui el que és decisiu és prendre nota que alguna cosa ha sortit bé. No ho espatllem amb xerrameca sobre rescats. Queden dos segrestats. I no hi ha cap garantia que siguin els últims ciutadans espanyols que s'enfrontin a un drama similar. La discreció, i fins i tot certa opacitat (sense abusar-ne), són convenients en alguns moments per a l'operativitat dels Estats. Carod-Rovira i Sánchez Camacho ho han entès molt bé. ¿Passarà el mateix a Madrid?